

Als ik niet geloof, geloven mijn sokken

door Julia van Westrenen

Ik zou graag zeggen dat ik mijn tentamens doorkom op pure intelligentie en perfecte voorbereiding. Maar eerlijk is eerlijk: dat is niet zo. Het zijn de sokken. Geen nette sokken, geen stijlvolle sokken – nee, mijn gelukssokken. Groen, bezaaid met talloze klavertjes vier en het Duitse “Glücks Socke” sierlijk op de stof geborduurd. Ze zijn mijn geheime wapen.

Onze relatie begon wat onzeker, om het zo maar te zeggen. Mijn ouders kwamen terug van hun campervakantie in Duitsland met een souvenirkje. Sokken voor de aankomende tentamenweek. Wat moet ik er toch mee? was mijn eerste gedachte. Uit liefde voor hen, en een vleugje bijgeloof, besloot ik ze te dragen bij een tentamen. Daarna nog een. En nog een. Voldoendes na voldoende stroomden binnen. Sterker nog: de statistiek toont aan dat ik geen vak meer níét heb gehaald sinds ik die sokken draag. Statistiek liegt niet, toch?

Wat begon als een willekeurig souvenirkje is inmiddels een soort mythe. Soms denk ik: wat als ik ze kwijtraak? Dan krijg ik toch klamme handpalmen en paniekbeelden van tentamens zonder sokken. Een ritueel is leuk, maar afhankelijk zijn van twee lapjes textiel is misschien een tikkie zorgwekkend.

Toch geloof ik er heilig in. Niet in Sinterklaas, niet in de Tandenfee – maar wel in mijn geklaverde sokken. Ze maken inmiddels onlosmakelijk deel uit van mijn tentamenroutine en hebben een betekenis gekregen. Misschien draait het bij rituelen daar wel om. Niet om het object of de handeling zelf, maar het vertrouwen dat je eraan geeft.

Ik kijk ernaar uit om deze sokken op mijn diploma-uitreiking te dragen, met gaten en al. En nu ik dit geheim heb gedeeld met de wereld, realiseer ik me één ding: misschien moet ik ze thuis toch maar eens in een kluis leggen. Je weet maar nooit.

Do fake nightlights keep my insomnia company?

by Cris Worthington

Every night my head hits the pillow I miss the light of my neighbors' window. Back at home, in the early hours of each day, me and my neighbor would perform our illuminating-dance ritual. As most slumbered the night away, I would light my candle in hopes that someone else is out there, terrified to close their eyes. And each night without fail, the nightlight of a bedroom across the road would join me in my misery.

On this exchange however, my window faces the pitch-black of peaceful sleepers.

How ironic it is to consider the hours I've wasted overthinking the impact of moving abroad on my interpersonal relationships yet failed to anticipate the loss of my only sleepless peer. The night is much darker and lonelier without them. I wonder if they feel the same way.

In my temporary lease all forms of fire are forbidden – the walls could catch flames; the wood they're made of is to blame – but both the candle and its light as a ritual I refuse to give up. In place of my matchsticks there now is a black switch that ignites my candle; the entire process turned artificial. Yet the fake flame provides my anxious soul with a warmth only this routine could generate. Somehow, a part of me is convinced that there is a new insomniac hidden in the black for whom I keep performing this ritual.

Maybe there's a lonely rat roaming the streets of Amsterdam, waiting to tuck itself in until it's joined by the fake flickering. Or maybe it wasn't about anyone at all but just a comfort blanket for my insomnia by granting me the company of a nightlight.

The World is on Fire, So I Make a Sudoku
by Joline van Wegen

What do you do when the world is burning, and you can do nothing to stop it? When war rages, injustice festers, and politics twist and turn with no clear path forward? When your heart aches for Gaza, for the world that turns a blind eye, for all ongoing crises—and the weight of your own insignificance crushes you?

I shrink. I dissolve into the background, swallowed by my own powerlessness. The grip on life slips from my hands like ice melting through trembling fingertips. I try to hold on, to catch it, to stop it, but I always come up empty. The world spins further out of control, and my voice is too small, too young, too powerless to change anything.

So I turn away. And I make a sudoku.

Every morning, with a steaming cup of coTee in my hands, I find solace in a 9x9 grid. A world where logic prevails, where every problem has a solution. When the chaos outside swells too loudly, I seek the quiet certainty of numbers. Nine options. Finite possibilities. A space where everything can be solved, if only I think hard enough.

In a world that demands we break free from boxes, to open up spectrums, that forces us to embrace complexities, I cling to my neatly defined squares. The world screams for solutions that don't exist—wars without end, debates without answers. But in sudoku, solutions are real. I can solve something. I can win.

When I fill in the last number, a breath of relief escapes me. A moment of victory; a new high score. For just a second, in a world unraveling, I have created order. And for today, that will have to be enough.

Tik, lik, loep; is dat normaal?

door Quinten Mereboer

In de hedendaagse wereld heb ik veel dingen meegemaakt, maar dit slaat echt alles. Wanneer je eindelijk, na een lange stressvolle periode, op vakantie gaat maar tóch met je studie bezig bent in de natuur, dan weet je genoeg. Ik heb een hamer, tong en loep nodig. Oftewel: tik, lik, loep.

De studie Aardwetenschappen begon in de mooie Ardennen. Op de paklijst stonden verschillende dingen, waaronder een geologische hamer en een loep. Je tong stond er niet op, maar al snel genoeg wisten we wat we daarmee moesten doen. Het was mijn eerste veldwerk, en na de eerste busstop werd er gezegd: gebruik je hamer om de stenen kapot te slaan, je tong om de steen te bevochtigen, en de loep om de details te bekijken.

Dit werd er zo hard ingehamerd, dat het uiteindelijk een automatisme werd waar je niet meer omheen kon. De eerste keer was het nog raar, maar na de tweede keer wilde je bijna alle stenen likken die je tegenkwam. Je zou er bijna een ratinglist van maken: ja, zo serieus kunnen we aardwetenschappers soms worden, zelfs bij iets simpels als het likken van stenen.

Het eerste semester was omgevlogen, en eindelijk kon ik er weer even tussenuit. Even weg, even de natuur in — zónder dat ik aan mijn studie hoefde te denken. Alleen... na de eerste anti- en synclinale structuren die ik tegenkwam, begonnen mijn handen alweer te jeuken. En begon het water al in mijn mond te lopen.

Dus toen wist ik het: er is een nieuw ritueel ontstaan. Eén ding weet ik zeker: ik ga nooit meer zonder geologische hamer op vakantie.

Want zonder de hamer is er geen tik.

En zonder een tik, bestaat **tik, lik, loep** niet.